

CĂTĂLIN DUPU

DEDAL

ROMAN

Ilustrații de DIANA DUPU

Coperta de Diana Dupu

Volum aflat pe lista campaniilor

Educația prin Artă,

Citești și Câștigi

și Trăiește clipa dar... Trăiește.

Lista completă a volumelor

cu comisarul Voinescu

o găsiți la final.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DUPU, CĂTĂLIN

Dedal / Cătălin Dupu. - București : Neverland, 2019

ISBN 978-606-9018-01-9

821.135.1

Toate drepturile rezervate. Niciun fragment din această lucrare și nicio componentă grafică nu pot fi reproduse sau transmise, sub nicio formă și prin niciun mijloc, electronic sau mecanic, inclusiv fotocopiare, înregistrare sau prin orice sistem de stocare a informației, fără permisiunea editorului.

Ediție publicată de Editura NEVERLAND

Copyright © 2019

CUPRINS

ACȚIUNE!	7
1. ÎN BRAȚE ȘI FĂRĂ INTERVIURI	9
2. SURPRINDE-MĂ!	24
3. CÂND SUFLETUL NU MAI ARE CE SPUNE	36
4. UN FALS, UN COMPROMIS	48
5. DIAMANTINO	60
6. O CHESTIUNE DE VIAȚĂ ȘI DE MOARTE	72
7. ACUM E VREMEA LOR	84
8. EXISTAȚI!	96
9. EXPERȚII	108
10. SUCCES ȘI RELAXARE	118
11. TOTUL E POSIBIL	131
PÂNĂ ÎN ACEST MOMENT	153
DIN CĂRȚILE, FILMELE ȘI EVENIMENTELE	
AUTORULUI	158

Delia

1

ÎN BRAȚE ȘI FĂRĂ INTERVIURI

Tânăra avea atitudinea și înfățișarea unui star de cinema. Luă paharul lung cu fresh de portocale, după care celor doi le întinse câte un dosar și le spuse:

– Nu credeam să ne vedem prea curând.

Pasionați de meseria lor, cei doi le deschiseră, timp în care ea le detalia exemple din text. Delya Delos avea în fața ei pe cunoscuții Dominik Colton și Ștefan Ionescu.

Un bărbat cu păr grizonat se apropie de mașina sa, cu mulți cai putere, de firmă, construită parcă anume pentru cursele auto în orice deplasare. Relaxat, tipul se urcă la volan, nu fără a arunca o privire șireată în jurul său.

Într-un apartament mititel de cartier, adolescentul cu păr șaten și freză tare ca un ghips scrie pe o bucată de hârtie un mesaj cam greu de descifrat.

Mașina sport demarează cu mare ușurință, iar individul de la volan formează rapid un număr de telefon.

Niște pași se grăbesc pe strada aglomerată. Par a fi ai unui adolescent agitat, dornic să ajungă odată la destinație.

Pe autostradă apare mașina gri gata de o cursă. Accelerează și trece în viteză pe lângă altele ce par că s-au oprit la semafor.

Într-o cutie de conservă ruginită, cineva pune un bilet, iar apoi ascunde obiectul în spatele unor cărămizi. Puțin timorat, adolescentul se întoarce acasă pe alt drum. Unii îi spun Ciripitorul.

În mașina ce rulează cu 210 km la oră, bărbatul glăsuiește rânjind:

– Cât de curând vreau să ne vedem la locul nostru. Te anunț eu ora. Am o afacere grozavă pentru amândoi.

Cel ce vorbea era numit de unii Boss.

Ușa atelierului unde lucra pictorul Titus Dumitrescu de câteva ore bune se deschise și Gaby, soția sa, cu un zâmbet pe față, veni spre el cu o cană mare de cafea în mâna stângă.

– Dragule, ți-am adus...

Dar cana căzu într-o clipă pe podea și Gaby leșină.

Bărbatul sări de pe scaunul de la șevalet, se aplecă rapid spre ea și nici nu băgă de seamă că șevaletul se răsturnă, cu tot cu pictura de pe el.

– Gaby! Gaby! Doamne, ce ai pățit?

O luă în brațe și o duse imediat în dormitor, așezând-o speriat în patul mare și ordonat așezat.

– Gaby! Gaby, ce e cu tine?

Titus era un bărbat la 40 de ani, roșcovan, îmbrăcat în acea după-amiază de ianuarie cu un hanorac negru și niște blugi. Era vizibil îngrijorat de starea soției, care nu își revenea.

– Camy! Camy! strigă el după cineva.

În cameră intra o copilă de 11 ani, nepoata soției, ai cărei părinți erau la muncă în străinătate, în Italia.

– Adu-mi repede un pahar cu apă! îi spuse Titus.

– Dar ce a pățit? întrebă fetița.

– A leșinat. Du-te!

Copila o luă la fugă, iar soțul continuă să vorbească cu nevastă-sa, stând la marginea patului:

– Gaby! Gaby, sunt aici cu tine!

Speriată, Camy intră cu paharul cu apă.

– Mersi! Nu mai sta aici. Te chem eu dacă trebuie, zise tipul, șocat de cele ce se întâmplau.

Fetița ieși din cameră, privind la mătușa ei ce avea o față albă ca varul și nu părea că se trezește prea curând.

Titus Dumitrescu îi dădu rapid cu apă pe față și Gaby deschise, în sfârșit, ușor ochii.

– Aici sunt, draga mea. Sunt aici cu tine.

– Ce am pățit? Te văd așa prin... ceață...

Pictorul nu știa ce să răspundă. Era pentru prima oară când ea făcea o astfel de criză.

Comisarul-șef Gabriel Voinescu se afla la acea oră, 15.45, la birou, având pe masa mare niște dosare primite de la *Etajul 5*, locația unde își avea biroul șeful lor, Ducescu, și se găseau și câteva laboratoare de criminalistică și altele specializate pe domeniul lor de cercetări.

Voinescu purta un costum vișiniu, cu tot cu vestă și o cămașă crem-deschis, iar de câteva minute nu era singur.

În fața sa, pe scaunul tapițat, stătea o studentă la jurnalism, pe nume Delia. Tânăra de 21 de ani avea părul castaniu, prins într-o coadă și zâmbea, descoperind niște dinți perfecți. Purta o cămașă bleu-deschis și în brațe ținea o geantă în trend.

– Domnișoară Delia, eu nu dau interviuri.

– Dar nu este un interviu, domnule. Este vorba de un reportaj mai detaliat despre o zi din viața unui comisar în acțiune.

– Vedeți? E mai mult decât un interviu și nu sunt eu omul potrivit pentru povestea, istoria dumitale.

Delia Șerban îl privi prezentând un ușor dezacord:

– Dar cei de la inspectorat m-au trimis la dumneavoastră. Până acum, recunosc, nici nu am auzit ce anume ați realizat.

– E mai bine.

– Da' de unde? Mai ales că tânăra generație are nevoie astăzi de...

– Domnișoară, am colegi la fel de talentați. Pot să vă recomand pe cineva? Nu durează, imediat.

Delia se încurcă puțin, dar nu arăta. Nu ar fi vrut să dialogueze cu altcineva. Despre tipul acesta din fața ei aflase multe chestii faine și cât de pasionat era de munca lui:

– Dacă spuneți că așa e mai bine? Pe cine aveți în vizor?

– Vă dau acum un număr de telefon.

– OK. Dar deja e palpitant.

– Poftim?

– E palpitant! spuse încântată tânăra.

– Ce anume?

– Asta!

– Care?

– Ei, nu mi se întâmplă zilnic să stau lângă un comisar ca dumneavoastră.

Voinescu rămase puțin surprins de replica ei și totuși spuse cu un zâmbet în colțul gurii:

– Am colegi foarte buni. Uitați aici telefonul.

– E bun numărul?

– Aproximativ.

– Gata. Mersi.

Gabriel Voinescu se ridică de la biroul lung și zise:

– Eu acum trebuie să plec.

– Și eu! Mergeți cumva în centru?

– Aproximativ, răspunse el.

– Perfect! Mă lăsați și pe mine la catedrală?

– În față?

– Nu chiar.

Apropiindu-se de ușă, el întrebă:

– Sigur ești studentă la jurnalism?

– Aproximativ.

La două săptămâni după ce Gaby, soția lui Titus Dumitrescu, leșinase, soții se aflau în cabinetul doctorului Georgian, un bărbat minion, cu părul alb, bogat, ochelari cu ramă groasă, neagră, și cu o față blândă, mulțumitoare.

Doctorul îi privi pe cei doi, de după un birou plin cu rețete, diplome, acte și diferite căni cu pixuri de toate culorile:

– Stimate domn, doamnă, am primit azi-dimineață cea de-a treia serie de analize. Situația e tot pe acolo. Problematică adică.

Gaby asculta îngrijorată, iar doctorul continuă:

– Sunt două variante din acest punct. Prima este Clujul, operație acolo, dar aveți de așteptat. Nu se poate sări rândul pentru că mai sunt și alții. Iar a doua este Bucureștiul.

Titus Dumitrescu aprobă printr-o aplecare rapidă a capului că e bine și așa.

– La București vă recomand un spital privat, spuse medicul specialist. Da, costă mai mult, dar în situația dumneavoastră nu cred că mai e cazul să...

– Normal. Am înțeles, replică soțul.

– Și șanse? întrebă Gaby cu voce stinsă.

Doctorul Georgian tăcu pentru câteva secunde și se uită la Titus, așteptând de la el o intervenție.

– Și șansele? repetă femeia.

– Ele... trebuie să fie, nu? răspunse doctorul.

Gaby lăsă privirea în jos și zise mai mult pentru ea:

– Da, trebuie...

Titus simți tensiunea creată și interveni imediat:

– Șanse sigur că sunt, doar domnul doctor...

– O să vă dea asistenta-șefă numerele de la Cluj și București, iar pe mine mă puteți suna oricând.

Pe parcursul discuției, Gaby se schimbă la față și începu să-și facă tot felul de probleme legate de situația sa. Totuși, spuse cu glas cât putu ea de tare:

– Vă mulțumesc pentru tot. O să mai trecem pe la dumneavoastră.

– Prea bine. Și țineți tratamentul, completă doctorul.

– E drept că nu mai pot mânca deloc. Nu am poftă de mâncare, anunță ea.

– Știu. E de așteptat, dar mergeți de urgență la recomandările date.

– Cât de curând, replică Titus.

Doctorul Georgian întinse către acesta dosarul medical:

– Ar fi bine să mai spuneți o rugă și la Dumnezeu, că de la El vin toate cele bune.

Gaby îl privi cu o lacrimă în suflet:

– Așa e și sigur o să spunem.

– Vă mulțumim, domnule doctor, zise soțul și plecară.

În mașină, amândoi tăcură o vreme. Chipurile, el era concentrat la condus, iar ea părea că își căuta ceva în geanta neagră și nu găsea.

Tăcerea era apăsătoare, așa că bărbatul simți că trebuia neapărat să spună ceva:

– Sun azi la numerele astea de telefon și zic să mai încercăm și la alt spital sau clinică.

Ea îl privi îngândurată:

– Nu mă așteptam să ajung aici. Nu sunt o fire...

– Știu, Gaby. Mai trebuie încercat și în altă parte. Hai, că o să reușim noi să trecem și peste asta. Ușor, vedem cum, dar vom trece.

– Să te audă Dumnezeu, spuse ea și îi așeză părul de pe frunte. Vreau să luăm pâine proaspătă, dragule. Să oprești la brutărie, te rog.

– Pot merge eu să iau.

– Nu, nici vorbă. Ce, acum nu mai am voie să mă mișc?

Titus opri mașina și ea coborî, apoi traversă grăbită strada neaglomerată în acea secundă. De cum Gaby păși pe partea cealaltă a drumului, întoarse capul spre el, iar acesta o privi cu drag. Ea continua să meargă spre brutărie, dar amândoi continuau să se privească și li se părea că, dacă întrerup acea privire, respirația iubirii se va opri.

În acea seară, după ora 21, Titus Dumitrescu își vizită prietenul cel mai bun, pe Dinu Nichituș, un familist convins, la 42 de ani, tehnician la una din uzinele nemțești din oraș.

Dinu îl văzu abătut pe amic, de aceea în bucătăria mare și luminoasă, cu mobilă modernă de culoare crem și vișiniu, îl invită să ia loc, tăind pe un blat o felie de tort de ciocolată.

– Uite, ia, e făcut azi de nevastă-mea. Spune-mi, ce s-a întâmplat?

– Gaby trebuie urgent operată. Are cancer.

Dinu nu se așteptă la un astfel de diagnostic, de aceea zise rar, aproape pe neauzite:

– Nu-mi vine să cred.

– Așa mi-a dat de înțeles doctorul. Cancer la oase. Se presupune a fi o boală determinată de factori genetici, deci nu poate fi

prevenită, însă depistarea timpurie este foarte importantă, ca și în alte tipuri de cancer, pentru că ea crește considerabil șansele de vindecare.

– Voi ați luat-o din timp.

– Așa se pare. Cele mai frecvente simptome sunt umflăturile și durerea în zona afectată, mai ales în extremități. Are și alte manifestări: febră, frisoane, transpirații nocturne. Nu a slăbit, dar, după ce am mai fost la un control, am aflat că scăderea în greutate poate apărea, de obicei, în momentul în care tumoarea s-a extins la alte țesuturi din organism.

Dinu era uimit de tot ce auzea.

– Tratatamentul tumorilor osoase maligne are două componente, respectiv chimioterapia și intervenția chirurgicală. Ambele sunt importante, pentru că prima, chimioterapia, salvează viața pacientului, iar intervenția chirurgicală îi salvează acestuia membrul afectat. Tot pentru acest tip de cancer osos, rezultatul intervenției și al tratamentului depinde și de gradul de risc al tumorii – scăzut, intermediar, înalt. La ea să spunem că e scăzut.

– Îngrozitor, spuse Dinu, mai mult pentru el.

– Am fost la mai mulți doctori, iar acesta, ultimul, e bun, știe ce zice. Acum am nevoie de bani. Mulți bani.

– Te cred. Știu că nu e simplu. Și de cât ai nevoie?

– În primă fază, de 3-4 mii.

– Euro, dolari? Întrebă el și luă loc la masă.

– Euro. Asta din ce-am auzit așa, în primă fază.

– Știu. Dar eu atâtia nu am în acest moment. Casa vezi că nu mi-e gata, am credit la bancă. Nu pot acum.

Titus cunoștea situația amicului:

– Atunci recomandă-mi un bun prieten, cineva care poate.

Dinu învârtea lingurița pe lângă felia de tort, că nu putea mânca la o așa veste:

– Cine te mai împrumută azi? Nu știu ce să zic. Lasă-mă să mă gândesc și îți spun, te sun.

– Sunt disperat, Dinule. Disperat!

– Te cred, te cred și îmi pare tare rău. Dacă aș fi doctor...

– Nu vreau să moară... Auzi, cancer... Nu aș fi crezut. O iubesc atât de mult... Ea e totul pentru mine.

Dinu trecuse prin multe necazuri în viață și înțelegea:

– Uite, după ce pleci, o să dau niște telefoane, și chiar în seara asta, mai încolo, te sun și îți spun ce am aflat.

– Ar fi foarte bine. În 2-3 zile, am nevoie de banii ăștia.

– Poate găsim la vreun amic, la unul cu ceva bani puși deoparte.

– Dinule, ai fi salvarea noastră! Auzi?

– Aud, aud. Fac tot ce ține de mine. Promit.

La volan, în drum spre casă, Titus își aminti de o scenă văzută pe holul spitalului, pe când aștepta să intre în cabinetului doctorului Georgian. La biroul de informații venise o doamnă disperată, care strigă:

– Unde este? Unde este soțul meu?

Asistenta de la ghișeu o întrebă cu un calm relativ:

– Ce s-a întâmplat?

– Accident de mașină. Mai devreme l-au adus!

– Urmăriți linia verde! E la chirurgie, răspunse femeia.

Titus Dumitrescu rămase uimit și se întrebă la ce linie verde se referea asistenta? Se uită pe pereți după niște indicatoare și nimic, dar când lăsă privirea în jos pe mozaic, erau trasate două linii, una verde și alta albastră. Atunci înțelese. Linia verde era chiar calea spre locația soțului ei, direcția sigură, dacă o urma, nu avea cum să bâjbăie prin spital.